

търпимото положение въ Парория, едни отъ останалитѣ братя минаватъ Балкана за С. България, а други се разпръсватъ по разни посоки, слѣдъ като изгорили манастирскитѣ кули, за да не се поселятъ въ тѣхъ турцитѣ. Тоя печаленъ край на югославянския духовенъ центръ за този периодъ се отнася най-рано прѣзъ 1347 г.¹⁾ Отъ факта, че Романъ не споменува нищо за върлюущи разбойници въ Сливенъ, каквито и въ Парория сж се подвизавали съ такава характерна жестокостъ, се вижда, че както градътъ Сливенъ, тѣй и манастиритѣ му сж се радвали на добра администрация и силенъ воененъ гарнизонъ. Както ще се види по-долу, не много слѣдъ прѣбиванieto на Теодосий и Романъ въ Сливенъ, тукъ идва и самиятъ български царъ съ войскитѣ си, дѣто и спира на лагеръ. А нека си припомнимъ, че съ прѣмѣстването на столицата въ Търново, сливенскитѣ проходи, а главно Селишкото Устие, отъ кждѣто и пжтътъ за Демиръ-Капия, бѣха едничкитѣ правъ и и най-кжсъ пжтъ отъ Търново за Тунджанската долина при долното течение на рѣката, за Одринъ и Ц-дъ.

Такива сж накратко оскжднитѣ свѣдѣния за сливенския манастиръ Епѣкерневъ, по-нататъшната сждба на който отъ 1347 г. почива въ мракъ и блѣдни данни. Окончателниятъ му край, обаче, не се отнася въ 1347 г., а при падането на Сливенъ подъ турцитѣ, когато тукъ се разсипва всичко останало отъ срѣдновековното ни царуване, около 1388 г. За останалитѣ манастири, влизащи въ състава на сливенската „Малка Св. Гора“, съ слѣда отъ гръцкото ѣ име въ днешния връхъ Атанта и съ цвѣтущо начало отъ зацаруването на Асѣнъ II, не разполагаме съ никакви писменни данни, за да вникнемъ въ историческото имъ минало. Отъ останалитѣ „Свети мѣста“ на Сливенъ, малко

¹⁾ Известно е, че самъ Синаитъ още прѣди 1346 год., чрѣзъ Теодосий, е измолилъ българската защита на Парория срѣщу върлюущитѣ наоколо разбойници. Романъ пише, че мѣстното население ги наричало хусари (хусаре). Тѣ мжчели монаситѣ за сребро и злато, като ги мушкали съ нажежени шишове по коремитѣ. Че разсипването на Парория е станало въ 1347 г. ще се види отъ голѣмото турско нашествие прѣзъ тая година, когато Кантакузинъ влиза въ Ц-дъ (2 февр.) и дава дъщеря си за жена на Орхана, по който случай се устройва и голѣмия „турски ловъ“ изъ Одринско. Турски ловъ на тогавашенъ езикъ е значело грабежи и насилия.